

Дорогі визволителі, шановні ветерани Великої Вітчизняної війни!

З кожним роком віддаляються події однієї з найкровопролитніших війн, які зазнало людство. Велика Вітчизняна війна назавжди залишиться в історії як жорстоке збройне протистояння, яке призвело до небачених збитків. Молодому поколінню українців важко уявити справжні масштаби втрат – людських, економічних, культурних, соціальних, адже безжалісне колесо війни, прокотившись Україною, залишило по собі катастрофічні наслідки.

Ми завжди пам'ятатимемо цінну, яку заплатили наші батьки і діди за сьогодогнішній мир, за надану можливість нащадкам жити, народжувати і виховувати дітей.

Наш земний уклін усім, хто виніс роки окупації та пекло концтаборів, хто піднімав з руїн і відроджував Батьківщину.

Дорогі ветерани! Ваша мужність, життєва мудрість, ставлення до ратного і громадського обов'язку – це високий приклад для наслідування. Наш обов'язок – бути гідними вашого життєвого подвигу, утверджуючи мир, злагоду та суспільну гармонію на українській землі.

Дорогі ветерани! Шановні політехніки!

У цей пам'ятний день прийміть найкращі побажання здоров'я та наснаги. Нехай ваші родини ніколи не спіткає жодне тяжке випробування. Живіть на щастя вашим дітям, онукам та нащадкам!

Світла і вічна пам'ять загиблим воїнам! Честь і слава живим героям!

Миру, добра та нових звершень усім заради процвітання незалежної України!

З повагою,

М.З.Згуровський, ректор НТУУ «КПІ»

Жаданий перемоги день

Коли прийде цей день – ніхто не знав,
Бо сам не знав, чи виживе на полі бою,
Лиш тільки сорок п'ятий показав,
Що, може, день наступить цей весною.

Яким він буде – марилося в сні,
Короткому, тривожному, солдата.
Про нього вже склалися пісні,
Та не усім судилося їх співати.

Близький, жаданий, вимріяний день
Бійцем і матір'ю, і генералом,
Пришестям миру став він для людей, –
Хоч так боги за мир ще не вмирали.

І він прийшов, і став народам святом, –
Бо так Європа ще ніколи не раділа,
Як в той травневий день дев'ятий,
Чому здолавши, ту, що породила.

Багато свят Вітчизни, – і всі славні,
Та в цьому – більше пам'яті про тих,
Хто не дожив салютних днів у травні
І не дійшов до материнських рук святих.

Кому живим дісталось щастя бути,
Титанів труд їм випав по війні
Й обов'язок нікого не забути,
Хто все віддав за мирні наші дні.

На «до» і «після» розділивші пам'ять,
В житті межею став День Перемоги,
Усіх, кого потомки славлять,
Продовжуючи славні їх дороги.

Пройдуть парадом славні ветерани,
Юнь із пошаною на них глядить,
А думка серце жалісно поранить,
Що знову їхні рідшають ряди.

*Станіслав Лисенко,
доцент кафедри історії, к.і.н.*

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 **Старт**
2 **Програми**
«Майбутнє
України»

Візит посла
Франції

2 **Згадує учасник**
бойових дій
професор
К.Г.Самофалов

Нагороди
переможцям
олімпіади з
фізики

Іменні
стипендіати з
ТЕФ

3 **До 90-річчя**
з дня
народження
Г.І.Денисенка

4 **Королева КПІ**

Відеоанонс

Увага, конкурс!

Програму «Майбутнє України» – в життя!

Урочистим підписанням тристоронньої Угоди про співробітництво між КНУ ім. Т.Шевченка, НТУУ «КПІ» та Малої академії наук України (МАН) 21 квітня стартовала Програма «Майбутнє України».

Метою Програми є виявлення талановитих і обдарованих учнів, їх підтримка та рання профорієнтація із залученням

Етапи реалізації Програми: 2009-10 рр. – впровадження пілотного проекту на базі КНУ ім. Т.Шевченка та НТУУ «КПІ» за участю Малої академії наук України; 2011 р. – розробка заходів, механізмів розвитку та впровадження результатів пілотного проекту в найбільших наукових центрах України. 2012 р. – впровадження і здійснення програм на постійній основі.

У зустрічі з нагоди підписання Угоди взяли участь ректор КНУ ім. Т.Шевченка Л.В.Губерський, проректори та представники громадських організацій КНУ; ректор НТУУ «КПІ» М.З.Згуровський, проректори, декани (директори інститутів), керівник цільової магістерської підготовки в КПІ академік В.Т.Грінченко, представники громадських організацій КПІ, гості, президент МАН чл.-кор. НАН України С.О.Довгий та ін.

Вітаючи присутніх, академік М.З.Згуровський висловив сподівання, що реалізація Програми допоможе відкрити і зростити нові творчі особистості, якими багата наша земля, а академік Л.В.Губерський – що об'єднання зусиль КНУ та КПІ для виконання Програми допоможе рухати науку, готувати зміну нинішнім науковцям.

Перший проректор НТУУ «КПІ» Ю.І.Якименко поінформував присутніх про перші кроки по виконанню Угоди про співробітництво між КНУ та КПІ у науковій, навчально-виховній сферах, науково-інноваційній діяльності тощо. Перший проректор КНУ О.К.Закусило торкнувся відносин між нашими університетами, що мають багату історію. Зокрема, професор КПІ Ю.Далецький вів спільні семінари в КНУ з теорії ймовірностей, а випускник КНУ В.В.Булдигін нині очолює кафедру на ФМФ.

У своєму виступі М.З.Згуровський зауважив, що в Україні відсутня увага до цілісності освіти. Незалежне тестування

Закінчення на 2-й стор. ➔

Візит посла Франції

Його Високоповажність Надзвичайний і Повноважний Посол Французької Республіки в Україні п. Жак Фор 21 квітня відвідав НТУУ «КПІ». Він мав зустріч з керівниками університету, здійснив коротку прогулянку територією КПІ, де ознайомився з його історією та сьогоденням, був поінформований про партнерські програми університету з навчальними закладами ФР.

У залі засідань Вченої ради п. Жак Фор виступив перед студентами та викладачами університету на тему «Двостороннє співробітництво між Францією та Україною. Роль Франції у стосунках Україна – Євросоюз». У своєму виступі він віддав належне президенту ФР та його попереднику, діяльність яких спрямована на те, щоб присутність ФР на міжнародній арені набувала змістовного значення, щоб позитивно змінювався світ.

За словами пана посла, нинішнє керівництво ФР здійснює послідовну політику щодо надання Україні підтримки, яка б сприяла розвитку її відносин з ЄС. У 2007-08 рр. Президент України тричі був прийнятий у ФР на найвищому рівні, на початку березня ц.р. ФР відвідала прем'єр-міністр України.

На думку Ж.Фора, Україна має повніше скористатися досвідом десяти східноєвропейських країн, які в 2004 р. ввійшли до складу ЄС, попередньо виконавши низку відповідних кроків і процедур. На сьогодні, отримавши пропозиції від ЄС, Україна повинна їх вивчити, а не відкидати і вимагати більшого. Тільки поступове втілення в життя рекомендацій ЄС наблизить Україну до цієї спільноти.

Пан посол докладно відповів на запитання студентів, що стосувалися, зокрема, позиції ФР щодо газових суперечок між Україною і Росією, геополітичного місця України в сучасному світі, зовнішньої політики ФР та її членства в НАТО.

На закінчення зустрічі гість подякував керівництву університету за теплу зустріч (особливо його зворушило виконання студентського гімну хоромою капелюю, «повернуло у студентські роки»). Він наголосив, що з повагою спостерігає за Україною, яка відбудовує національну ідентичність, оновлюється та розбудовує себе, яка прагне не завдавати шкоди сусідам та очікує розуміння від них.

Пан посол високо оцінив партнерські відносини НТУУ «КПІ» з навчальними закладами ФР, які плідно розвиваються: на ФЛ запроваджено вивчення французької мови, за підтримки Посольства ФР працює Центр ділової мови, створено дис-

танційний курс французької мови, спільно з університетом міста Ле Ман ХТФ реалізує програму «Подвійний диплом», працює інформаційний центр «Освіта Франції» та ін. Жак Фор побажав успіхів студентам, вдалих виступів на міжнародних олімпіадах і конкурсах, що сприятиме зміцненню держави та зростанню її авторитету на міжнародній арені.

Н.Вдовенко

М.З.Згуровський, Л.В.Губерський, С.О.Довгий

учених вищих навчальних закладів і провідних науково-дослідних центрів України; розвиток інтелектуального потенціалу суспільства шляхом залучення молоді до дослідницької діяльності в науці, техніці, економіці й управлінні; зміцнення інтеграції навчальних закладів усіх рівнів для забезпечення високоякісної освіти.

Підвищення інтелектуального потенціалу суспільства та реалізація інноваційного розвитку економіки, заснованого на знаннях, неможливі без створення системи неперервної професійно-орієнтованої технічної освіти усіх рівнів – від школи до університету. Програма враховує важливість розвитку природничо-математичної освіти і науки України. Реалізація Програми дозволить підвищити якість природничо-математичної підготовки школярів, виявити творчу, обдаровану молодь та здійснити ранню професійну орієнтацію за широким спектром природничих наук.

На захист Одеси та Севастополя Воспоминання ветерана

Напередодні славного свята – Дня Перемоги редакція нашої газети звернулася до Ради ветеранів КПІ з проханням організувати виступ на сторінках "Київського політехніка" ветерана війни, учасника бойових дій. На прохання відгукнувся член-кореспондент НАН України, професор Костянтин Григорович Самофалов. Подасмо його спогади в авторській редакції.

В 1940-м году, после окончания школы, по путевке комсомола я был направлен для службы в Черноморский флот. Служба началась в учебном отряде Одесской военно-морской базы. Запомнился строгий отбор кандидатов в учебный отряд, который готовил младших специалистов для кораблей Черноморского флота. Учебка проводилась в напряженном темпе, с должной требовательностью – нас учили действовать в условиях, максимально приближенных к боевым. Командиры прямо говорили нам: война с Германией будет, надо готовиться. В учебном отряде я получил две специальности: штурманского электрика и специалиста по минно-торпедному оружию.

Запомнились последние предвоенные дни, когда принимал участие в больших общешкольных учениях. Специально на эти учения были призваны все моряки запаса первой категории, которые приобрели большой опыт за время 5-летней службы на флоте. Таким образом, в первый же день войны на кораблях оказался практически двойной состав экипажей. Позже это сыграло

К.Г. Самофалов

большую роль в действиях флота. Учения закончились 18 июня, а 22-го немецкая авиация совершила первый налет на Севастополь. Благодаря высокой готовности, налет был организованно отражен.

8 августа 1941 года Одесса была объявлена на осадном положении. Враг рвался к городу. Возникла острая необходимость в формировании частей морской пехоты. Хорошо помню слова командира перед строем моряков: "Кто на защиту родной Одессы – шаг вперед". Качнувшись, весь строй сделал шаг. Отбирали каждого третьего. Так я оказался в морской пехоте – зачислен в легендарный 1-й Морской полк, которым командовал полковник Осипов. Уже 12-го августа полк вступил в бой. Тяжелые, кровопролитные бои. К концу августа в полку таких как я, "старичков" первого призыва, осталось не более 100-120. Но появился опыт. Поредешивший полк влился в Приморскую армию, которой командовал генерал Петров.

Моряки воевали отчаянно. Командарм не раз просил нашего командира Осипова "подбросить морячков" на самые опасные участки обороны. Одеты мы были в черные бушлаты с красной звездой на рукаве, как у комиссаров, вооружены трофейными автоматами, добытыми в бою. В листовках, сбрасываемых с самолетов, немцы называли нас "черными комиссарами" и обещали повесить на телеграфных столбах. Память сохранила стихи нашего политрука Карева:

*Враги называли нас черная туча,
Друзья называли нас – гвардия флота
А мы назывались скромнее и лучше
Точнее и проще – морская пехота.*

В сентябре состоялось первое вручение боевых наград морякам 1-го Морского полка. И я получил свою первую боевую награду – медаль "За боевые заслуги". Позже, уже в Севастополе я получил свой первый орден – "Красной звезды".

Война катилась на восток. В середине сентября возникла реальная опасность для Крыма. Было принято решение об эвакуации войск из Одессы в Крым. Эвакуация была организованно осуществлена 15-16 октября 1941 года, прошла совершенно неожиданно для немцев и практически без потерь. Я был в частях прикрытия, которые покидали фронт последними. Перед эвакуацией, естественно, не зная о том, что она состоится, я был послан Осиповым в штаб обороны Одессы, который командовал контр-адмирал Жуков. Меня разоружили и провели к командованию. Задали ряд вопросов, после чего сказали, что я рекомендован командованием группой моряков специального назначения, которой поручен подрыв портовых сооружений Одессы после ухода наших кораблей. В тот же день я поступил в распоряжение командира охраны водного района Одессы капитана 2-го ранга Давыдова и перебрался на тральщик "Щит".

Хорошо помню щемящее чувство, когда отвалил последний корабль и мы остались на пустом пирсе совсем одни. Пятеро матросов и я – старшина 1-й статьи. Город словно вымер – на улицах ни одного прохожего. Мы принялись за работу. Сразу решили, что после подрыва будем

прорываться в Севастополь. Оборудовали моторную шаланду, запаслись пулеметом, гранатами, паклей и продуктами. Снаряжения наибольшего порта Черного моря были предварительно заминированы и мы взорвали их, выполнив поставленную командованием задачу. Ночью решили прорываться в Севастополь. Вышли в море. Немцы освещали море прожекторами, обстреливали нас, но пронесло. К утру мы были в открытом море. Появился "Мессершмидт", который из крупнокалиберного пулемета методично расстреливал нашу шланду. На первом заходе мы прыгнули в воду, отошли от шаланды и ныряли. Когда враг улетал, мы возвращались, ремонтировали небольшое наше судно. Самолет, заправившись, опять возвращался. Все повторялось.

Когда самолет улетел, мы увидели перископ. Приготовились к бою. Но, к нашей несказанной радости, из воды показалась рубка хорошо нам знакомой "Щуки". Она сняла нас с шаланды и доставила в Севастополь. К тому времени мой 1-й Морской полк уже вступил в бои на севере Крыма, в районе Сиваша. Я же остался во флотском экипаже. Но там долго не задержался. Немцы прорвали фронт и устремились к Севастополю. Их надо было удержать любой ценой, чтобы выиграть время для организации обороны города, в котором фактически не было сухопутных частей. И меня зачисляют в спецотряд для организации обороны на подступах к Главной базе Черноморского флота.

Фактически я попал в заградотряд, задачей которого была организация обороны в районе Бахчисарае. Из отступавших частей, потока военнослужащих сформировали отряды, которые заняли оборону под Бахчисараем. Раненый, больной, любой – остановись и готовься принять бой с врагом.

Навсегда в памяти останется тот страшный неравный бой. Продержались до темна. Все! Чудом уцелел. Пробирался к Севастополю. Вышел к своим в зоне тяжелых береговых батарей. После проверки и специальной подготовки я был направлен назад – к Бахчисараю для корректировки артиллерийского огня. Одетый в штатское, с рацией, постоянно перемещаясь, я трое суток держал связь с батареей, направляя ее огонь на колонны врага. На третий день, выйдя к дороге на Севастополь, увидел большое скопление бронетехники. Немедленно вызвал огонь. Практически на себя. От близких разрывов тяжелых снарядов потерял сознание и получил сильную контузию. В себя пришел с семьей татар, которые подобрали меня. Чуть окреп и вновь пошел к Севастополю. Там, совершенно истощенный, попал в госпиталь. Оттуда – во флотский экипаж и дальше – на тральщик "Арсений Расскин".

Наш тральщик был совершенно новый, итальянской постройки. Под непрерывной бомбежкой совершал рейсы из Туапсе в Севастополь. Корабль доставлял в осажденный город боеприпасы. На обратном пути везли раненых. Каждый такой поход был невероятно трудным: среди минных полей, под артиллерийским обстрелом наш корабль буквально прорывался в Севастополь. Но главной опасностью были бомбардировки с воздуха. Немецкие самолеты буквально висели над кораблем и каждая из сотен бомб, сброшенных на него, грозили смертельной опасностью. Эти походы продолжались до самого конца обороны Севастополя.

Потом были бои на Кавказе – за Новороссийск, походы на "Малую землю". В 1943 году с первым десантом возвратился на крымскую землю. Закончил войну в Порт-Артуре. Но это уже другая тема.

Прошли годы. На одном из собраний ветеранов моряков г. Киева я выступал с воспоминаниями о боях под Одессой и Севастополем. Рассказал о том, как по радио корректировал огонь тяжелых батарей под Бахчисараем. И вдруг, после моего доклада поднимается генерал-майор и говорит: "Так значит Вы живы. А я Вас за тот бой представил к награде посмертно". На запрос в Москву пришел ответ, что действительно меня посмертно наградили орденом Боевого Красного Знамени. С наградой меня поздравил адмирал флота России Касатонов.

К.Г. Самофалов,
чл.-кор. НАН Украины, д.т.н., проф.

Нагороди переможцям олімпіади з фізики

«Де ще можуть студенти проявити свої здібності, як не на курсах та олімпіадах», – розмірковував проректор з навчально-виховної роботи Г.Б.Варламов у своєму виступі під час вручення грамот переможцям університетської олімпіади з фізики. Він привітав нагороджених та подякував організаторам заходу – керівникам ФМФ і відповідних кафедр. Геннадій Борисович зазначив, що в НТУУ «КПІ» навчаються здібні молоді люди, тож відновлення університетських олімпіад є передумовою участі студентів-політехніків у всеукраїнських та міжнародних змаганнях, де вони зможуть успішно конкурувати зі своїми колегами.

Переможцями олімпіади з фізики в НТУУ «КПІ» в 2009 р. стали: – серед першокурсників: І місце – Володимир Карпів (ІІСА, гр.КА-81), ІІ місце – Олексій Мухін (ІІСА,

гр.КА-82), ІІІ місце – Володимир Мельник (ІІСА, гр.КА-82);

– серед старшокурсників: І місце поділили Віктор Мистецький (ФМФ, гр.ОФ-51) та Олексій Ющенко (ФТІ, гр.ФФ-71), ІІ місце – Олексій Карбачевський (ФТІ, гр.ФІ-41), ІІІ місце – Олексій Слісаренко (ІІСА, гр.КА-71).

Можливо, колись комусь спаде на думку дослідити вплив імені на схильність до фізики, але, як бачимо, перемогли Віктор, два Володимири та чотири Олексії.

У другому етапі Всеукраїнської студентської олімпіади з фізики, що пройде в Запоріжжі, візьмуть участь В.Мистецький та О.Ющенко. Побажавши ж їм перемоги.

Вручаючи студентам подарунки – двотомний «Енциклопедичний словник з фізики», Геннадій Борисович зауважив, що його автори – відомі вчені, академіки,

вони теж починали освоювати фізику з простих законів та, здобувши знання, втілили їх у наукових дослідженнях, творчому підході до вирішення проблем. Він назвав нинішні здобутки студентів, особливо першокурсників, «першими цеглинами» у фундамент, з якого вони вибудують своє майбутнє, творчо застосовуючи набути знання.

Вітали переможців та бажали їм успіхів декан ФМФ проф. В.В.Ванін, завідувач кафедри загальної фізики та фізики твердого тіла проф. Л.П.Гермаш, завідувач кафедри загальної та експериментальної фізики проф. Ю.І.Горобець, доцент цієї ж кафедри С.О.Решетняк. До речі, останній веде на ФМФ фізичний гурток, його заняття проходять двічі на місяць по середах о 16-00 в ауд. 424-7.

Інф. «КПІ»

Іменні стипендіати з ТЕФ

Два роки тому Кабінет Міністрів України заснував 10 академічних стипендій для студентів, зокрема, які навчаються за спеціальністю "Атомна енергетика" і найбільше відзначилися в навчанні та науковій діяльності. Приємно повідомити, що здобутки Вадима Кондратюка та Івана Гапончука – п'ятикурсників ТЕФ – відзначена цією стипендією.

У Івана думка про навчання в КПІ зародилася ще зі шкільної лави. І цілком закономірно, адже мешкав у місті енергетиків, добре знав, до яких наслідків призводить не професійність, а ще підсвідомо відчував свою причетність до енергетичної могутності держави.

Здобувати освіту в НТУУ «КПІ» І.Гапончуку подобається: навчився самостійно працювати, отримав корисні професійні навички, високопрофесійні викладачі зуміли донести найскладніший навчальний матеріал і зацікавити ним студентів. В університеті є можливість для творчого зростання, занять спортом тощо.

Іван добре вчиться, отримав диплом бакалавра з відзнакою, він є переможцем олімпіади з вищої математики на ТЕФ, брав участь у 5-й та 6-й міжнародних науково-практичних конференціях "Сучасні проблеми наукового забезпечення енергетики" (2007-08 рр.), міжнародному форумі "Покращення студентського самоврядування м.Києва" та ін. Також він має вагомі спортивні досягнення: неодноразовий переможець чемпіонату НТУУ «КПІ» з жиму лежачи, учасник змагань з армстрелінгу.

Після закінчення навчання студент мріє знайти перспективну роботу, пов'язану з експлуатацією ядерних енергетичних установок. Адже попри всі модні економічно-юридичні віяння, вважає професію інженера основною у виробничому процесі. Він щиро вдячний викладацько-педагогічному колективу кафедри за організацію якісного навчального процесу.

Іван Гапончук

Якщо Іван більше відомий у студентських колах як серйозний спортивний суперник, то його колега – Вадим Кондратюк – більше тяжіє до громадської роботи, набуває досвіду студентського лідера. Він є заступником голови Студради НТУУ «КПІ», головою студради ТЕФ, помічником начальника штабу з охорони громадського правопорядку на території університету тощо.

До КПІ Вадима привела цікавість. Тут навчалися його старші друзі і багато розповідали про університет. От і вирішив спробувати – чи дійсно тут так гарно навчають і є можливість для самореалізації, як говорили. Тепер уже сам запрошує молодших, бо переконався: НТУУ «КПІ» надає якнайширші можливості для здобуття фаху, реалізації себе в будь-якій сфері. За його словами, це Університет з великої літери.

Студент у захопленні від своїх викладачів, які володіють секретами професійної майстерності та щиро діляться своїми знаннями з усіма бажаючими, а особливо з тими студентами, кому це дійсно цікаво і хто прагне теоретичні знання підкріпити практичними напрацюваннями. Студентське життя в університеті багате і різноманітне. Де, як не тут, набуті досвід організатора, навчитися приймати рішення, виконувати їх і відповідати за результати своєї діяльності.

Вадим мріє стати кваліфікованим фахівцем у галузі атомної енергетики та громадянином, корисним своїй країні. Хоча, чому стати? Він уже є – відомим молодіжним лідером, який уміє організувати та керувати, студентом, який має здобутки в навчанні і науці, нарешті головною покликом невеличкої родини, якій прагне забезпечити гідне існування.

Закінчив нашу розмову Вадим дещо несподівано: "Хочу побажати нашим студентам жити весело не лише від сесії до сесії, а й під час сесії". Хай буде так.

Н.Вдовенко

Вадим Кондратюк

Програму «Майбутнє України» – в життя!

Продовження.
Початок на 1-й стор.

нечутливе до творчої складової особистості школярів. Реалізація Програми через проведення наукових конференцій у школах, виставок науково-інженерних робіт школярів, олімпіад за різними галузями знань дозволило сформувати бази даних творчої молоді.

С.О.Довгий поінформував, що МАН має понад 1000 місцевих відділень, щороку на 5-10% збільшується кількість її членів. Торік в

Україні було створено Інститут обдарованої дитини. Такі заклади дуже популярні у світі. Приміром, в Англії в кожній школі є відповідальний за роботу з обдарованими дітьми, у США школи мають до 10% фінансування витратити на роботу з обдарованими дітьми тощо. Президент МАН упевнений, що Програма отримає реальне наповнення, а діти зможуть реалізувати свої можливості і таланти.

Л.В.Губерський переконаний: мало знайти талановитих людей, з ними потрібно вмільо, творчо працювати.

Академік В.Г.Бар'яхтар, колишній декан ФМФ, висловив задо-

волення, що провідні університети об'єднали свої зусилля для здійснення прориву в підготовці фахівців. Він переконаний, що Програма «Майбутнє України» – це програма відродження України, адже можливість незалежності країни залежить від інтелекту нації.

Під оплески присутніх Угоду про співробітництво щодо реалізації Програми «Майбутнє України» підписали ректор КНУ ім. Т.Шевченка Л.В.Губерський, ректор НТУУ «КПІ» М.З.Згуровський, президент Малої академії наук України С.О.Довгий.

Н.Слизарова

ЖИТТЯ ВІДДАНЕ ЛЮДЯМ

До 90-річчя з дня народження Г.І.Денисенка

Григорій Іванович Денисенко – видатний учений, професор, доктор технічних наук, член-кореспондент АН УРСР. Масштаби особистості цієї людини, притаманні йому природні можливості і доля унікальні. Все це дало змогу сільському хлопцеві піднятися до рівня ректора провідного політехнічного інституту, члена-кореспондента Академії наук УРСР, стати Героєм Соціалістичної Праці.

Г.І.Денисенко

Життєвий шлях Григорія Івановича не був устелений м'якою і красивою доріжкою. Народився він 29 квітня 1919 року в сім'ї українських сільських трударів з села Ходорів Ржищівського району Київської області. У 1929 році 10-річний хлопчик став круглим сиротою і надалі виховувався у старшого брата, якого після закінчення Київського меліоративного інституту було направлено працювати в Чимкент. Григорій старанно вчився, фізично зміцнів, а згодом повернувся до рідного краю, приїхав у Харків. Успішно склав іспити і вступив до електротехнічного інституту, але війна перервала навчання.

Студент Денисенко добровольцем пішов на фронт, був зарахований до Чугувського полку, але скоро його відкликали з передової. Командування направив Григорія Івановича викладачем військового училища в Самарканді. Там він і познайомився з майбутньою дружиною Зінаїдою Макарівною, яка теж народилася в Україні. Потім працював викладачем Вищої офіцерської школи самохідної артилерії, але мріяв завершити вищу освіту і у вересні 1946 року, маючи вже стаж викладацької роботи, став знову студентом 4-го курсу Львівського політехнічного інституту. Успішно закінчивши навчання, Григорій Іванович залишився працювати в

оснащені сучасними технічними засобами навчання. Це був єдиний вищий навчальний заклад в Україні, що розбудовувався. У складі делегації був В.Єлютин – міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР. Львівський політехнічний інститут справив незабутнє враження і на іноземних, і на московських гостей. Після цього за рекомендацією В.В.Щербицького, в ЦК Компартії України Григорію Івановичу було запропоновано очолити колектив Київського політехнічного інституту, довести рівень столичного вузу до сучасного, побудувати нові корпуси і оснастити їх новітніми обладнаннями, технічними засобами навчання,

підняти рівень навчально-виховної і наукової роботи.

У КПІ Григорій Іванович відразу увійшов до складу кафедри електричних мереж і систем, під його керівництвом були розпочаті науково-дослідні роботи в галузі нетрадиційної енергетики, використання енергії вітру, сонячних променів, річок, морів і океанів. Він був науковим керівником підрозділу республіканської науково-технічної програми «Енергокомплекс» з відновлювальних джерел енергії. За ініціативи Г.І.Денисенка вперше в СРСР було побудовано випробувальний полігон «Десна» з комплексного використання відновлювальних джерел енергії. Під його керівництвом зросли якості і обсяги науково-дослідних робіт Київського політехнічного. Щорічний обсяг науково-дослідних робіт досяг понад 20 млн крб, економічний ефект від впровадження – 30 млн крб.

Високі критерії були висунуті й до наукової роботи студентів і молодих наукових працівників. Григорій Іванович відкрив для молоді шляхи у науку. За його

створено зовсім нову систему управління великим політехнічним інститутом, яка отримала визнання в Україні і СРСР. Всесоюзний науково-дослідний інститут проблем вищої школи рекомендував її до використання всім вузам країни.

Не всі сприйняли ідею Григорія Івановича про шість напрямів підготовки інженера (проектно-конструкторська, технологічна, науково-дослідна, суспільно-політична підготовка, виховання і формування навичок вихователів, підготовка в галузі економіки і управління), але свого часу вона дала результати: висока якість підготовки політехніків у Києві отримала міжнародне визнання.

З 1971 по 1987 рік Г.І.Денисенко був головою Ради ректорів Київського вузівського центру. На цю посаду він був призначений після того, як став ректором КПІ. Це зумовлювалось роллю КПІ в Україні і в регіоні, його потужністю, а також авторитетом та індивідуальними якостями Григорія Івановича. Словом, ділом і особистим прикладом він допомагав ректорам вузів Київського регіону. Вони всі прагнули його поради, допомоги, раді були спілкуванню з ним на засіданнях Ради.

У 1986 році Г.І.Денисенко став другим в Україні ректором – Героєм Соціалістичної Праці. Він був безмежно радий цій нагороді. Ми, що звикли до його суворого і зосередженого обличчя, вперше побачили Григорія Івановича таким щасливим.

Як керівник Г.І.Денисенко був серйозним, суворим і водночас по-справжньому людяним, володів добрим почуттям гумору. Тягар проблем постійно був з ним. «Души в автомобілі, він завжди сів на задні сидіння, аби ніщо не заважало думати, а вдома, пообідавши, – згадує дружина Зінаїда Макарівна, – усамітнювався в кабінеті. На прогулянку містом теж ходив наодинці зі своїми думками. У Львові він самотньо

бував у Стрийському парку. Разом з тим спілкування з людьми завжди залишало в його душі помітний слід. Незважаючи на виснажливі будні, Григорій Іванович любив і вмів дотепно жартувати. Одного разу в приймальні я зіткнулась з людиною, що вибігла з кабінету дуже збентежена. Григорій Іванович віддав мені її візитку і попросив допомогти. Як з'ясувалось, ця людина, обіймаючи високу посаду в Києві, прийшла на прийом до ректора КПІ з питанням, яке її хвилювало: її племінниця дипломатом на одній із кафедр, а її керівник

«не приділяє їй уваги». Відповіддю ректора було коротке запитання: «А вона заслуговує на увагу?» Чинownik вибіг від ректора почервонівши, адже зрозумів безглуздість свого прохання. Однак Григорій Іванович все-таки доручив розібратись у проблемі, оскільки його девізом було – допомагати людям. Усім навколишнім він говорив: «Насамперед думай, як допомогти, а не як відмовити». Григорій Іванович був чуйним і уважним до людей, глибоко душевним і скромним, спілкування з ним було людиною мудрості. Його не легка молодість, сирітство, війна заклали теплі струни в його душі, і багато з тих, хто працював з ним, мене зрозуміють.

Своє 60-річчя Григорій Іванович відзначив досить своєрідно – зник. Дружина повідомила, що він поплив на кораблі і адреси немає. Всі хвалебні промови виявились марними, міністр вищої освіти УРСР дуже сварився, а гору вітальних адрес з теплими, щирими вітаннями і побажаннями водій завіз додому до Григорія Івановича. Після

відпустки він особисто відповів кожному письмовою подякою.

Велике значення Г.І.Денисенко надавав міжнародному науковому співробітництву. Його наукові праці були опубліковані в США, Англії, Японії. В Японії він читав доповіді за результатами своїх досліджень з відновлювальних джерел енергії. Розширилися контакти з Польщею, точніше з Вроцлавською політехнікою. Проводилися дні Вроцлавської політехніки в КПІ і навпаки. Григорій Іванович був почесним доктором Вроцлавського політехнічного інституту.

Г.І.Денисенко серед бійців студентського будівельного загону. 1979 р.

З повагою і дуже серйозно Григорій Іванович ставився до громадської роботи. У своїх грандіозних планах завжди спирався на партком інституту. Був активним делегатом XXVI з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України. На XXVII з'їзді Компартії України обирався членом ЦК КПУ. Був депутатом міськради. Мав багато нагород: три ордени Леніна (1967, 1981, 1986 рр.), орден Жовтневої революції (1971 р.), золоту медаль «Серп і Молот» (1986 р.). Остання нагорода Г.І.Денисенка – звання Героя Соціалістичної Праці – сколихнула всю вузівську громадськість і весь КПІ. Вона піднімала в суспільстві престиж вузівської праці і загалом учених.

Коли Григорій Іванович помер, було прийнято спеціальну постанову щодо його поховання на Байковому цвинтарі як видатного сина українського народу. В КПІ він залишив по собі вічний пам'ятник – величній навчальній корпусі, бібліотеці, Палац культури, ідальня і багато іншого. Не все встиг здійснити ректор, не вистачило здоров'я. Як голова Ради ректорів він мріяв побудувати міський Палац студентів (дотепер в Києві немає такого), зал засідань Ради ректорів при КПІ. Але насамперед намагався все збудувати для КПІ. Тому, коли ввели до ладу бібліотеку, студентський центр культури, він доручив повідомити ректорам, що це міжвузівські об'єкти і всі студенти та викладачі вищих навчальних закладів Київського регіону можуть ними користуватись. Ім'я Григорія Івановича, завдяки М.З.Згуровському, увічнене: є барельєф у центральній частині головного корпусу і бібліотеку КПІ названо його іменем. На будівлі бібліотеки – кращої університетської бібліотеки України – встановлено меморіальну дошку.

Григорій Іванович був видатним ученим у галузі виробництва і розподілу електроенергії і його наукові досягнення відзначають учні КПІ, НАН Украї-

ні і за кордоном. Хочу зазначити іншу сторону його діяльності, спрямовану до людини, до її повсякденних проблем і потреб. Він хотів поставити на службу людині відновлювальні джерела енергії, енергію сонячного випромінювання, морів і океанів, річок. Керуючись цією метою, Григорій Іванович виклопотав в Уряді земельну ділянку для садового

кооперативу співробітників КПІ як під експериментальний майданчик, в якому автономне енергозабезпечення кожного будиночка мало здійснюватись за допомогою відновлювальних джерел енергії. Він не встиг закінчити цей польовий науковий експеримент, але 60 сім'ї співробітників КПІ отримали безкоштовно в постійне користування ділянки неподалік річки Десна. Це лише маленький штрих з його цікавої біографії.

Григорій Іванович все створював для людей і був справжнім героєм праці. Він ніколи не хворів «зоряною» хворобою. До нього приїжджали найвищі чини, а він був простий і добрий з людьми. До речі, про високі чини і функціонерів часу «застою». Григорій Іванович умів відрізнити порядних людей від прої-

диситів, добре розбирався в людях, хоча інколи помилявся. З повагою ставився і до партійних працівників. Але серед них були і такі, які вели країну до занепаду, застою. Про таких він одного разу висловився: «По захоплюють владу, а потім не знають, що з нею робити». Григорій Іванович мав повне моральне право так говорити, адже користувався владою тільки на благо людям, багато зробив для майбутнього КПІ, засмучувався, що не всі проекти реалізовані. Мріяв усі корпуси з'єднати підземними переходами з ескалаторами, щоб у негоду з корпусу в корпус можна було перейти без верхнього одягу. І ще він дуже хотів побачити свято 100-річчя рідного КПІ, але не довелося: до цього дня Григорій Іванович не дожив. Традиції, що склалися в Київському політехнічному інституті за часів ректорства Г.І.Денисенка, свято шанують, підтримують і творчо розвиває нинішній ректор Михайло Захарович Згуровський.

Дуже складне, але цікаве життя прожила ця людина. Були і прикраси, і радощі. Він був гарним сім'янином, дуже любив своїх дітей: сина Олега і доньку Вікторію. На жаль, донька рано пішла з життя, залишивши доньку Наталю. Олег Григорович – кандидат технічних наук, доцент. Нині вдома, Зінаїда Макарівна Денисенко оточена турботою і увагою сина і його родини, онучок.

Григорій Іванович у побуті був невигадливим. Любив просту їжу. Іноді говорив: «Мені нічого не треба. Вода в крані є? Сірички і газ – під рукою. Більше мені нічого не треба». Зінаїда Макарівна згадує, як він був настільки захоплений роботою і планами на майбутнє КПІ, що час для вирішення простих, життєвих проблем родини і своїх дітей доводилось просто у нього відвойовувати. Найбільшою радістю для Григорія Івановича була все ж таки оцінка його титаничної праці. Він уже був хворим, багато часу проводив у ліжку, але звістка про встановлення його барельєфа в головному корпусі підняла Григорію Івановичу настрій.

Г.І.Денисенко дуже любив КПІ і політехніків. Своєю любов'ю він запаливав і інших. Тому я буду щасливою, якщо моя розповідь, написана самим серцем на одному диханні про чудову, велику душу Людину, видатного вченого, талановитого організатора в системі вузівської освіти, допоможе молодій зміні, стане поштовхом до роздумів, до наслідування всього кращого і цінного, що уособлював у собі Герой Соціалістичної Праці Григорій Іванович Денисенко.

Т.В.Девтерьова, доцент, кандидат педагогічних наук, головний вчений секретар Ради ректорів Київського вузівського центру

Г.І.Денисенко виступає на засіданні Ради ректорів Київського регіону в Інженерно-будівельному інституті. 1979 р.

цьому ж інституті. Вже в 1953 році він захистив кандидатську дисертацію, а в 1963 році – докторську.

Львівський період життя Григорія Івановича (1946-1971 рр.) був дуже плідним. Тут пройшли молодість і становлення педагога, вченого і блискучого організатора вищої школи. Всім рокам він керував Львівським політехнічним і залишив у цьому давньому красивому місті про себе добру пам'ять. Він створив наукову школу з проблем передачі електроенергії на відстань постійним і змінним струмом загальними мережами. За розробку і створення комплексу нових навчальних корпусів цього інституту його нагороджено премією Ради Міністрів СРСР. Львів'яни довго сумували з того, що їх залишила талановита, душевна людина. Львівський політехнічний інститут з гордістю вписав ім'я Григорія Івановича Денисенка в свою історію як свого вихованця і видатного ректора.

Григорія Івановича запросили працювати до Києва. Це було так. Зарубіжна делегація прибула до Києва, і до маршруту демонстрацій досягнень нашої держави був включений Львів і Львівський політехнічний інститут, оскільки там були збудовані сучасні навчальні корпуси, грандіозні на ті часи,

активної допомоги і турботи з'явилась ціла плеяда молодих і енергійних докторів наук, які в майбутньому очолили і створили нові факультети в КПІ.

Який же капітан без команди? Команда у Григорія Івановича була дуже сильною. Це видатні, здібні й талановиті люди, деякі й нині, обіймаючи різні посади в КПІ, роблять вагомий внесок у його розвиток у сучасних непростих умовах. Він умів добирати людей у свою команду і дуже рідко помилявся, але в декому й розчаровувався. З цієї нагоди говорив: «Якщо людина обдурює мене один раз, нехай буде їй соромно, якщо обдурює другий раз, нехай буде мені соромно». І ще про команду: «Якщо три людини єдині у своїх пориваннях, то вони можуть просту глину перетворити в золоту», – теж один з улюблених його висловів.

Під керівництвом Григорія Івановича Київський політехнічний інститут відродився і став міцним науковим комплексом – були створені навчально-науково-виробничі комплекси (ННВК) з провідних напрямів досліджень, побудовані й обладнані сучасні навчальні корпуси, ідальня, бібліотека та інші споруди. Загалом площі навчальних аудиторій і лабораторій Київського політехнічного були збільшені втричі.

Меморіальна дошка Г.І.Денисенку на фасаді бібліотеки

ни і за кордоном. Хочу зазначити іншу сторону його діяльності, спрямовану до людини, до її повсякденних проблем і потреб. Він хотів поставити на службу людині відновлювальні джерела енергії, енергію сонячного випромінювання, морів і океанів, річок. Керуючись цією метою, Григорій Іванович виклопотав в Уряді земельну ділянку для садового

Королева КПІ – Марія Стьопіна

16 квітня в ЦКМ НТУУ «КПІ» відбулося чергове свято краси. 21 конкурсантка-представниця факультетів та інститутів Київської політехніки змагалась за титул Королеви. Пікантності ситуації надавало те, що цьогорічний конкурс – десятий, ювілейний. Тож до святкування та оцінювання красунь запрошено безліч гостей – представників Міністерства молоді та спорту і Солом'янської РДА, проректора КНУ ім. Т. Шевченка В. П. Шевченка, представників мистецької еліти Києва та всеукраїнських студентських організацій; очолював журі, як і завжди, проректор КПІ з навчально-педагогічної роботи Г. Б. Варламов.

Ювілейний конкурс «Королева КПІ» ставив перед організаторами складне завдання, адже мав бути особливим, незвичайним і запам'ятатися як глядачам, так і конкурсанткам. І слід відзначити, що команда Сту-

дентської ради та Центру культури і мистецтв справилася з цим завданням на відмінно!

Перше дефіле конкурсанток – у костюмах чотирьох стихій: яскраво-гарячий Вогонь, нестримно хвилююча Вода, ніжне і ласкаве Повітря, пишна і велична Земля.

Наступний конкурс мав розповісти глядачам, яким уявляють та з чим асоціюють дівчата хлопців: спочатку хвилинний відеоролик, а потім – коротенький виступ дівчини. Для Оксани Чмиленко (ФІОТ) Справжній Чоловік гарячий і терпкий, немов кава, для Ірини Василенко (ФМФ) він неможливий без краватки, Ірина Скіба (ММІФ) жартома нагадала про шкарпетки. Дорогий сувенір нагадує про коханого Катерині Ліманській (ЗФ), а Віті Гончарук (ПБФ) – боксерська груша. Для Юлії Горбатюк (ФЕА) хлопець – літак, що рухається назустріч сонцю, а для Марії Стьопіної (ФТІ) велике значення має аромат його парфумів. Ну який хлопець без інструментів – про дріль згадала Анастасія Заброда (ФБТ), про годинник Альона Солоніна (ФПМ). Справжнього джигіта в гострій приправі побачила Анастасія Семенко (ФЕЛ) і станцювала лезгінку; солодким шоколадом виявився Він для Євгенії Лаєвської (ФММ). На роликіві ковзани стала

Лілія Шкурко (ММІ), тему машинок продовжила Аліса Коржова (ВПІ). Баскетбольний м'яч міцно тримала в руках Каріна Чвиж (ФАКС), створити свій

Королева КПІ

ідеал з поліна запропонувала Галина Саєнко (ФСП), зі шкіряним ременем порівняла хлопця Катерина Щельбова (ХФ). Чоловік, надійний як хороша пральна машина, має бути для Марини Іщенко (ІТС), як місткий холодильник – для Катерини Струкової (ХТФ); немов Попелюшку за черевиком шукала свого хлопця Анна Циркаль (ФЛ); Крістіна Рижикова (ІФФ) порівняла Його зі зброєю, а Вероніка Соловйова (РТФ) збила з ніг ароматом Ахе-defect.

Конкурс купальників цього разу був дещо видозмінений – дівчата дефілювали в костюмах зайчиків. Танцювальний конкурс зачарував пластикою іспанського танцю. Між цими двома конкурсами спеціально до відзначення десятиріччя конкурсу за участю учасників команди КВН НТУУ «КПІ» та конкурсанток була поставлена маленька сценка.

Наступне випробування для дівчаток – інтелектуальний конкурс. Цього року він теж був дещо незвичним: питання з фольк-

лору Гаваїв, історії КПІ та музична вікторина визначили першу чарівну переможницю – Лілію Шкурко (ММІ). На черзі – вихід у вечірніх сукнях – актова зала ЦКМ НТУУ «КПІ», здається, й живе в очікуванні такого щорічного буяння краси. Глядачі зачаровані, а поважне журі пішло сперечатися щодо присудження інших номінацій. У цей час публіку розважали співаки, вокальні та танцювальні колективи, а також вже згадана команда КВН «Виктор Федорович». Перед нагородженням на сцені з'явився торт до десятиріччя конкурсу, і всі конкурсантки задмухували свічки на ньому.

І почалася найураочистіша частина. Королевою танцю стала Анаста-

сія Семенко (ФЕЛ), Перлина факультету – Аліса Коржова (ВПІ), Міс Кмітливість – Лілія Шкурко (ММІ), Міс Романтичність – Марина Іщенко (ІТС), Міс Оригінальність – Анастасія Заброда (ФБТ), Міс Чарівність – Анна Циркаль (ФЛ), Міс Артистичність – Ірина Скіба (ММІФ), Міс Інтернет – Вероніка Соловйова (РТФ), Міс Глядацьких симпатій – Євгенія Лаєвська (ФММ). Сертифікат на професійну фотозйомку отримала Катерина Струкова (ХТФ). А звання Королеви КПІ отримала Марія Стьопіна (ФТІ). Ця чарівна дівчина – тепер до наступної Королеви буде обличчям КПІ, а ми матимемо можливість милуватися нею увесь рік.

Валерія Добричевіч

• КОНКУРС • КОНКУРС •

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ

«Київський політехнічний інститут»

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на заміщення вакантних посад доцентів (доктор наук, кандидат наук, доцент), старших викладачів (кандидат наук), асистента по інституту, факультетах, кафедрах:

Інститут енергозбереження та енергоменеджменту

Кафедра охорони праці, промислової та цивільної безпеки доцентів – 1

Факультет інформатики та обчислювальної техніки

Кафедра автоматизації та управління в технічних системах асистентів – 1

Факультет електроніки

Кафедра промислової електроніки доцентів – 1

Інженерно-хімічний факультет

Кафедра автоматизації хімічних виробництв ст. викладачів – 1

Кафедра екології та технології рослинних полімерів ст. викладачів – 1

Інженерно-фізичний факультет

Кафедра високотемпературних матеріалів та порошкової металургії доцентів – 1

Приладобудівний факультет

Кафедра приладів та систем неруйнівного контролю доцентів – 1

Хіміко-технологічний факультет

Кафедра кібернетики хіміко-технологічних процесів доцентів – 2

ст. викладачів – 1

Факультет менеджменту та маркетингу

Кафедра економіки і підприємництва доцентів – 1

на заміщення посад доцентів (доктор наук, кандидат наук, доцент), старших викладачів (кандидат наук), асистентів, тимчасово зайнятих до проведення конкурсу, по факультетах, кафедрах:

Інженерно-фізичний факультет

Кафедра металознавства та термічної обробки асистентів – 1

Факультет авіаційних і космічних систем

Кафедра приладів та систем керування літальними апаратами доцентів – 1

ст. викладачів – 1

асистентів – 1

Фізико-математичний факультет

Кафедра нарисної геометрії, інженерної та комп'ютерної графіки ст. викладачів – 1

Факультет менеджменту та маркетингу

Кафедра економіки і підприємництва доцентів – 2

ст. викладачів – 1

Кафедра теоретичної та прикладної економіки ст. викладачів – 1

асистентів – 2

Термін подання документів – місяць від дня опублікування оголошення.

Адреса: 03056, Київ-56, проспект Перемоги, 37, відділ кадрів, кімната 114.

НАВЧАЛЬНА ТЕЛЕСТУДІЯ

ОГОЛОШЕННЯ ФІЛЬМИ ПРО КОСМОНАВТИКУ

Полігон Капустин Яр

Полігон Капустин Яр можна сміливо назвати колиською радянських ракетних військ. Ви дізнаєтесь про історію його створення, становлення та розвитку, про місто і про людей, які присвятили своє життя випробуванням ракетної техніки.

Безіменний космос

Документальні кадри із проекту «Безіменний космос» проливають світло на одну із загадок в історії радянського ракетобудування. Мова йде про роль одного міста, яке завжди фігурувало як «місто на Волзі». Однак справжня його назва – Куйбишев.

Документальний цикл складається з чотирьох фільмів, ко-

жен з яких розкриває певну складову «самарського космосу».

Фільм перший:

«Зірка» Дмитра Козлова

Фільм присвячено становленню Куйбишева як центру радянської космічної промисловості та долі генерального конструктора Дмитра Козлова. Зокрема, розповідається про найпотужніший космічний корабель «Зірка».

Фільм другий: 40 годин із життя Юрія Гагаріна, яких нібито не було

Фільм розповідає про перебування Юрія Гагаріна на Самарській землі відразу після його польоту в космос.

Фільм третій:

Остання любов Корольова

Фільм розповідає про один із найсекретніших проектів освоєння кос-

мосу – підготовку до пілотованих польотів на Місяць і Марс.

Фільм четвертий:

Екіпаж космічних мавп

Членів цих екіпажів не знайти в офіційних списках. Але саме вони були першими, хто здійснив довготривалий космічний політ. Йдеться про випробування, які проводились радянськими вченими з метою зробити максимально безпечним довготривале перебування людей у космосі.

Космос – Вивчання

Життя на Землі багато разів було на грані знищення. Запрошуємо вас до пошуку космічних прибульців, які можуть загрожувати нашому існуванню, – це комети, астероїди, чорні діри...

Михайло Сергійович Самотрясов

На 87 році життя пішов у вічність кандидат технічних наук, учасник Великої Вітчизняної війни Михайло Сергійович Самотрясов.

У 1948 р. Михайло Сергійович вступив до Київського політехнічного інституту і закінчив його у 1953 році за спеціальністю інженера-механіка зварювального виробництва. Після закінчення інституту був залишений на кафедрі зварювального виробництва асистентом і в тому ж році вступив до аспірантури кафедри. У квітні 1957 року успішно захистив кандидатську дисертацію на тему «Розробка і дослідження керамічного флюсу для зносостійких наплавок».

Після закінчення аспірантури залишився працювати в КПІ. З 1959 року працював начальником науково-дослідного сектору КПІ і за сумісництвом – старшим викладачем кафедри зварювального виробництва. У січні 1961 року вченою радою механічного факультету був обраний за конкурсом на посаду доцента кафедри зварювального виробництва. У липні 1962 року йому було присвоєно вчене звання доцента.

З 1959/60 навч. року М.С. Самотрясов викладає курс «Технологія електродугового зварюван-

ня», проводить лабораторні роботи, керує проектуванням та виробничою практикою студентів. М.С. Самотрясов активно займається науковою роботою. Загалом він опублікував 2 брошури, 18 наукових статей, має 2 авторських свідоцтва, виступав з науковими доповідями на конференціях. Багато разів обирався членом партійного бюро факультету, брав активну участь у суспільному житті інституту, постійно підвищував свій ідейно-теоретичний рівень. Упродовж останніх двох десятиріч сумлінно працював у відділі охорони праці та техніки безпеки НТУУ «КПІ».

За багаторічну і наполегливу працю з нагоди 100-річчя НТУУ «КПІ» удостоєний почесного звання «Заслужений працівник НТУУ «КПІ»».

Колектив зварювального факультету висловлює шире співчуття рідним та близьким Михайла Сергійовича.

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
✉ gazeta@users.ntu-kpi.kiev.ua
☎ гол. ред. 241-66-95; ред. 454-99-29

Головний редактор

В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор

В.М.ІГНАТОВИЧ

Провідний редактор

Н.Є.ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка

Л.М.КОТОВСЬКА

Комп'ютерний набір

Я.В.БЕЛОВА

Коректор

О.А.КІЛІХЕВИЧ

Реєстраційне свідоцтво Кі-130

від 21. 11. 1995 р.

Друкарня ТОВ «АТОПОЛ-інк»,
м. Київ, бульвар Лепсе, 4

Тираж 2000

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.